

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

*„Dobrý boj jsem bojoval,
běh jsem dokončil, víru za-
choval. Nyní je pro mne
připraven vavřín
spravedlnosti, který mi dá v
onen den Pán, ten
spravedlivý soudce.
A nejen mně, nýbrž všem,
kdo s láskou vyhlížejí jeho
příchod.“
(Sv. Pavel)*

Děti mohou titulní stranu vybarvit, jak o tom nedávno psal otec Marek

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Umírat vítězně!

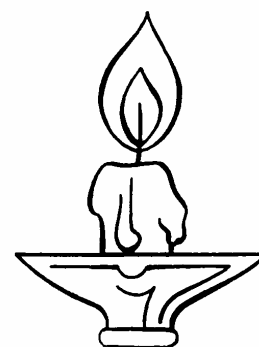
Není ten nadpis protimluv? Není smrt vítězkou nad životem? Všechny nás jednou čeká setkání s naší vlastní smrtí a všichni jí jednou na čas podlehneme. Na titulní straně jsou uvedena slova svatého Pavla vyslovená tváří v tvář smrti. Jeho slova svědčí o jeho víře, která mu umožňuje umírat vítězně. On ví, kam odchází. On ví, že jeho životem je Ježíš Kristus a o smrti uvažuje jako o svém zisku. My živí a zdraví ta slova příliš nechápeme, zdají se nám nelidská a možná i divná – jak se někdo může těšit na svou smrt?! Až jednou budeme sami v blízkosti své smrti, možná ji také pochopíme jako svatý Pavel - totiž jako projev milosrdenství Boha, který nás smrtí vytrhuje z tohoto pozemského života, aby nás přesadil k sobě do ráje. Říká se jedno přísloví: Jaký život, taková smrt. Dobrý život žitý v lásce a smíření je předpokladem pro to, aby člověk umíral jako vítěz. Taková smrt, i když může být v bolestech těla, bude přesto v pokoji a míru duše.

P. Jindřich

Slovo o. Nika

Milí farníci. Léto je za námi a nastal dušičkový čas. **1. 11.** na svátek všech svatých bude **dušičková pobožnost** v Jeníkově. **Začneme mši svatou v 16 hodin v kostele a potom (cca 16,45) bude následovat průvod na hřbitov.**

Dušičky začínáme nejen se smutkem po našich zemřelých, ale také po jeníkovské katechetce. Irča v září odešla do kláštera, tak nám tu chybí. V tomto zpravodaji ještě najdete několik jejích článků o různých akcích. Od posledního zpravodaje jich bylo požehnaně. V létě dvoje tábory pro děti, pak soluňáci v Jeníkově, tábor v Jeníkově, s několika dětmi jsme byli na vodě, další zase jely na setkání mládeže v Olomouci, ze kterého odjely rovnou do Vranova, aby se připojily k poutníkům na Velehrad. Na konci prázdnin byl Tynaf a v září Moravská pouť. Před námi jsou dušičkové pobožnosti a **adventní koncert 17. 12. v 17 hodin.**

Také pokračují práce na kostele. Střecha na kostele je téměř hotová. Dokončuje se nejsložitější a nejnáročnější část střechy hlavní lodi kostela – závěr presbytáře, který má, na rozdíl od jiných kostelů, výjimečný čtvrtkruhový tvar. Tyto práce bylo možné uskutečnit díky příspěvku z Havarijního programu Ministerstva kultury, Biskupství litoměřického, obce Jeníkova a naší farnosti. A pak ještě zbývá oprava střechy nad sakristií.

Také oprava varhan pěkně pokračuje a bylo dokončeno restaurování 2. etapy – obnova vzduchové soustavy s ventilátorem. Varhanní skříň byla celá rozebrána na jednotlivé díly a odvezena do dílny restaurátora pana Petera Nožiny, který společně s restaurátorkou paní

Klárrou Hoškovou provedl restaurátorský průzkum její barevnosti.

Projekt 2. etapy restaurování varhan byl podpořen Ústeckou komunitní nadací z prostředků společnosti Black & Decker s.r.o., Státním fondem kultury ČR, obcí Jeníkov a grantem ČSOB pomáhá regionům 2016 – podzimní výzva, díky kterému záchranu varhan podpořilo mnoho lidí a firem z Jeníkova a z míst blízkých i vzdálenějších.

Přeji vám požehnané podzimní dny.

o. Nik

Modleme se za sebe navzájem

O prázdninách jsme byli s dětmi na vodě. Sjížděli jsme řeku Ohři. Začali jsme u Lokte a pokračovali dál. Každý den se nám něco zvláštního přihodilo a to nejzajímavější přišlo v pátek, kdy jsme měli naplánován odjezd. Přijeli jsme do kempu, kde stálo moje auto, jenže auto mělo prázdné (zničené) kolo a nešlo to nijak nafouknout. Bylo už 19 hodin, těžko to nějak řešit. Zkoušel jsem volat asistenční službu, ale moc mi nepomohli. Tak jsme se rozhodli, že ještě zůstaneme do soboty a zkusíme to nějak pořešit ráno. Naštěstí jsme měli ještě jedno auto, tak jsme věci z mého převezli na místo, kam jsme dojeli lodí a tam jsme přespali.

Večer jsem ještě telefonoval s těmi, co byli zrovna na faře v Jeníkově a poprosil jsem je, ať se za nás modlí. Asi se modlili dobře, protože pak už to vše šlo. V sobotu se nám podařilo poblíž sehnat pneuservis, kde měli otevřeno a taky tam měli tu správnou pneumatiku. Majitel byl velice ochotný, takže nám kolo vyměnil a vše dobře dopadlo, akorát jsme dojeli o den později.

Co si z toho odnáším za duchovní poznatek? Že když jsme na to byli sami, vůbec se to nedařilo nějak řešit. Ale jak jsme poprosili o modlitbu další, začalo se dařit. Takže se nebojme prosit druhé o modlitbu, zvláště v situacích, kdy se v něčem plácáme a řešení nepřichází.

o. Nik

A co když to vyjde?

V září jsme putovali pěšky z Porta do Compostely (asi 250 km). Po cestě jsem si našel hůl z eukalyptu, která mě pak doprovázela. Když jsme se vraceli, chtěl jsem si ji přivést domů. Ostatní z naší skupinky mě odrazovali, že je to hloupost a že to nemůže vyjít, ale já se nedal. Připevnil jsem hůl k batohu a

čekal ve frontě na odbavení. Když na mě přišla řada, paní mi můj batoh vrátila. Ne proto, že by ho vyhodila, ale jen mě poslala do okýnka s nadměrnými zavazadly. A šlo to úplně bez problémů. Takže není třeba se předem vzdávat a taky se nenechat odradit míněním druhých, kteří nám namlouvají, že to nevyjde.

To ale není vše, co jsem si z tohoto zážitku odnesl. Když jsem tak čekal ve frontě a nevěděl, jak to dopadne, přemýšlel jsem také nad tím, jak se tam domluvíme. Španělsky neumím vůbec a anglicky taky moc ne. Jak jsem tak nad tím uvažoval, šel jsem ve svých úvahách dál. Jak se domluvíme u posledního soudu? Projdeme? Jaká bude řeč, kterou na nás bude Bůh promlouvat? Co když si nebudeme rozumět?

Je to docela možné, protože řeč Boží je jiná než naše. Řeč Boží je řeč lásky, kdežto naše řeč je především řeč rozumu. Nad vším moc přemítáme a vše řešíme a o to míň milujeme. Proto je potřeba se už zde na zemi učit tuto řeč. A je to mnohem důležitější než jakékoli jiné jazyky (angličtina, němčina...). Učit se jazyku lásky, protože to je ten nejdůležitější jazyk.

Na letišti jsem se s pomocí přátel domluvil a prošel jsem. Podaří se to i posledního soudu?

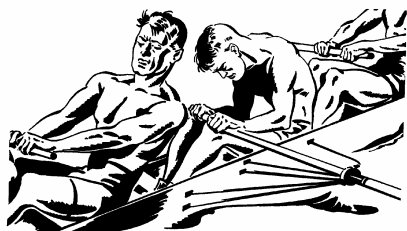
o. Nik

Jak jeli jeníkovští na vodu

V pondělí 31. července 2017 jsme v 11:11 vyrazili z jeníkovské fary na vodu. A kdo všechno jel? Kromě 5 členů jeníkovské posádky také Adélka z Olbramkostela a Terezka z nedalekých Podsedic (původně z Oldřichova)

V odpoledních hodinách jsme dorazili do cíle. Na startovní místo. Tím byl Locket. Pěkné město jsme si prohlédli a vydali se do kempu, kde si děti vyzkoušeli lodičky, abychom mohli další den vyrazit.

V úterý byl horký den, tak jsme s radostí vyrazili směrem na Svatošské skály a prošli si visutý most nad řekou. Odpoledne jsme dorazili do kempu do Karlových Varů.

Ve středu jsme dopoledne vyrazili na prohlídku města. Obešli jsme několik pramenů. Zaujalo nás, že každý má jinou teplotu, a to až s rozdílem 30 stupňů. Ochutnali jsme lázeňské oplatky a pomalu vypluli. Dnešní plavba pro většinu nebyla úspěšná. Jedna skupinka narazila na kámen a proud loďku zohnul tak, že

praskla, až nebyla k použití. Pán Bůh nám poslal ochotné Němce, kteří některé členy naší skupinky nalodili, a tak jsme se dostali do cíle.

Ale nejen tato skupinka prožila dobrodružství na vodě. Tím, že byli v loďce tři, tak se až třikrát přetočili a skončili ve vodě... A ten poslední pád byl asi 10 metrů od cíle!

To jsme dorazili do Dubiny, kde jsme další den v deštivém dopoledni vyrazili na Skalky skřítků. Po prohlídce jsme se nalodili - museli jsme si půjčit jednu nepoškozenou loď, a vyrazili na další místo.

Po cestě jsme pluli obcí Kyselka, kde se stáčí minerální voda Mattoni. A nebyli by to jeníkovští, kdyby si vodu neužili. :-)

V pátek jsme vyrazili až odpoledne, protože nás nečekala dlouhá cesta. V cílové zastávce ve Vojkovicích jsme chtěli už autem vyrazit směrem Jeníkov, ale to se nestalo... Auto o. Nika se nerozjelo, kvůli porušené pneumatice. Tak jsme museli počkat na další den.

Bohu díky za společně prožité chvíle a Boží ochranu při náročných situacích, které nejen při plavbě nastaly!

s. k. Irča

**Adventní koncert se koná na 3. neděli adventní
17. 12. v 17 hodin v kostele v Jeníkově.**

Vystoupí skupina Audite Silete.

**Ve středu 1. 11. se budeme v Jeníkově modlit za naše
zesnulé. Přijďte také. V 16 hodin začne mše svatá
v kostele a po ní půjdeme průvodem na hřbitov, kde se
za všechny pomodlíme.**

Našimi dušemi zmítají dva typy vášní. Jeden má podobu toužení po dobru (pýcha, lakomství, smilstvo, obžerství), druhý se od dobra odvrací (závist, hněv a duchovní lenost). Je třeba zvládat obě síly, aby mohl člověk žít v pokoji a sloužit Bohu. V naší posloupnosti neřestí následuje hněv po lakomství a následován je smutkem. Není spokojen s tím, co má, lpí na svém (majetku) a rozčílí ho, když mu někdo to „své“ poškodí. Vytrvalost v hněvu nakazí člověka trvalou sklíčeností, která vede k dalšímu pokažení vztahů v jeho okolí. Je tedy nezbytné zvládat svůj hněv. Věnujme hněvu naše dnešní zamýšlení.

Co je hněv?

Hněv je neřízená touha po pomstě. Pokud je to reakce na zlo, je hříchem, když je nespravedlivý nebo neuměřený. Samotná vášeň hněvu není špatná. Hříchem by mohl být i jeho nedostatek, pokud by se jednalo o spravedlivý hněv. Duchovní vlažnost a netečnost vůči zlu není dobrou vlastností – vzpomeňme, že kvůli přílišné toleranci zla mohou povstat tyranové a provádět své záhubné plány. Ke hněvu se podle scholastické analýzy přidružují i hříchy jako pohrdání, nafoukanost, řev, rouhání, tupení a rvačky.

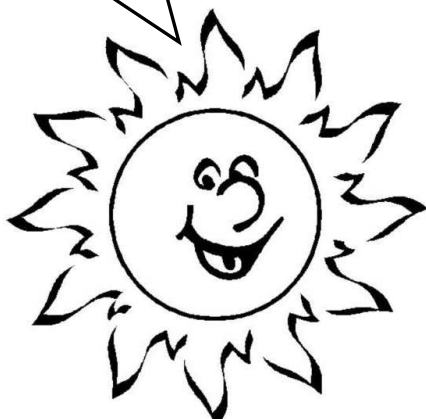

Jak hněvu předcházet?

Zatímco základní strategií boje proti smilstvu je povel: „Uteč!“, taktika proti hněvu zní: „Zůstaň (a usmíř se)!“ Svatý Kasián píše, že když dojde ke sporu, reagují někteří bratři tím, že utečou do samoty a začnou zpívat žalmy. To je ale špatné řešení. Nejprve je třeba se smířit.

Jinak se posiluje pouze zbabělost a pýcha. Vzpomeňme na důležitý text evangelia: „**Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem. Potom teprve přijd' a přines svůj dar.**“ (Mt 5,23n) Písmo nás vyzývá, abychom nepřinášeli dary, tedy nemodlili se, dokud jsme se s druhým nasmířili.

*Dělejte mi radost
a nehněvejte se!*

Svatý Pavel dodává: „**Slunce at' nezapadá nad vaším hněvem.**“ (Ef 4,26) A Timoteje Pavel vybízí, „**aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek.**“ (1.Tim 2,8) Písmo navíc neříká, že tak máme učinit jen v případě, že má proti nám druhý oprávněné námítky, ale kdykoli má proti nám cokoli, byť neoprávněně. Do samoty si všechny své neřesti neseme s sebou. Vnášejme do ní tedy jen uzdravení. Příčina hněvu je vnitřní, útěk nic neřeší.

Síla hněvu – vlastní vůle

Přehnanou žádostivostí bývá poután člověk slabé vůle, přehnanou vznětlivostí (hněvem) i člověk vůle silné, když se věci nedějí tak, jak by si jeho silná vůle přála. Jednou příčinou hněvu je svévole: „Bud' vůle má!“ Lékem na hněv pak je je odevzdanost do Boží vůle: „Bud' vůle tvá!“ Když Kain vidí, že Bůh přijal oběť jeho bratra Ábela a jeho ne, rozhněvá se: Věci nejsou tak, jak si myslí, že by měly být. Z hněvu nad tím svého bratra zabije. Naproti tomu Kristus se ke zlu ve světě staví jinak. V Getsemanech se jeho lidská vůle přirozeně bouří proti světu i proti vůli Otcově, ale nakonec říká: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ A je schopen se obětovat z lásky k druhým. Svatý papež Jan Pavel II. interpretuje Pilátův výrok „Hle člověk“ (Pilát ho říká v okamžiku, kdy před ním stojí Ježíš zbičovaný a ponížený) ve smyslu „ano toto je podstata bytí člověka, proto je člověk stvořen, aby se vydával pro druhé až do krajnosti.

Podobně i Panna Maria v Nazaretu navzdory obavám z mimořádně obtížného a neznámého úkolu říká: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ Otevřenost Boží vůli formuje i naši otevřenost názoru druhého a trpělivost v hledání pravdy.

Dva extrémy: Zaslepení hněvem a lhostejnost

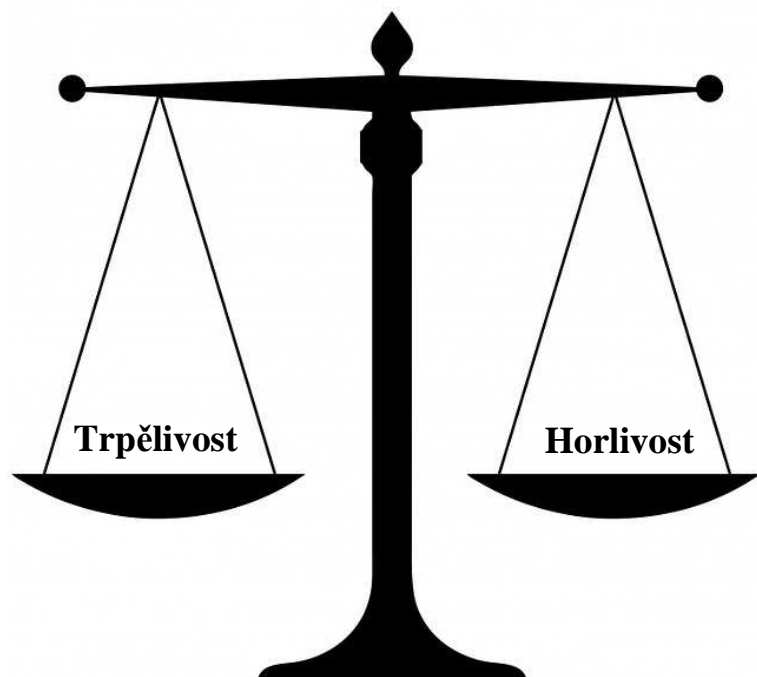
Hněv zaslepuje a brání poznání pravdy. Přemíra vzbouřeného citu zatemňuje rozum, člověk ztrácí vládu nad sebou a může se dopustit nespravedlnosti. Svatý Kasián o tom píše:

Když je totiž v našich srdcích usazen hněv a zaslepuje oko myslí zhoubnými temnotami, nebudeme schopni ani nabýt úsudku vycházejícího ze správného rozlišování, ani získat vhled vznešené kontemplace, ani vlastnit dar zralé rady, ani mít podíl na životě, ani držet se spravedlnosti. Ale nebudeme ani vnímaví pro duchovní a pravé světlo.

Na druhou stranu není ani lhostejnost správnou mírou člověka. Papež Řehoř Veliký píše v Knize o správě pastýřské:

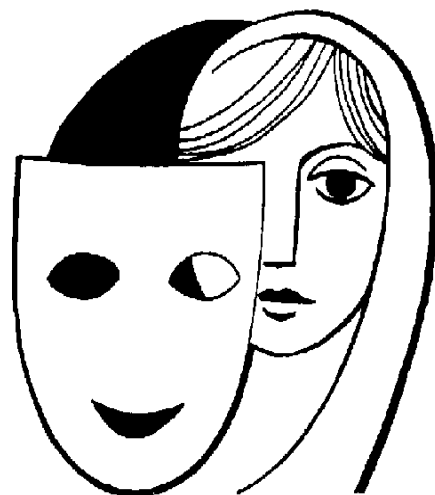
Nikterak tedy není Duchem svatým naplněn ten, kdo buď pro samý pokoj a samou umírněnost opomíjí rozplamenovat se horlivostí, aneb kdo zase v plameni horlivosti ztrácí ctnost mírnosti. Hněvivost netrpělivých buď tak vyhlazována, aby se povolní a mírní nečinili ještě nedbalejšími. Mírní buďte nutkáni k horlení tak, aby se prchlivci ještě více nerozněcovali.

Správným středem mezi těmito extrémy jsou dvě ctnosti: horlivost (pokud jde o konání dobra) a trpělivost (pokud jde o snášení zla). Lidem stíženým záchvatem hněvu nemá smysl odporovat – snáze je tak učinit, až když záchvat pomine.

Trojí hněv

Existuje hněv vnější, hněv vnitřní a dlouhodobý „chladný hněv“. Řečtina má pro různé podoby hněvu dokonce různá slova: *Thumos* (lat. *ira*) je vnitřní hněv, *orgé* je vnější hněv a *ménis* je dlouhodobý „chladný hněv“. Podle Fultona Sheena je „rudý hněv“ když cholerik vybuchne, „bílý hněv“, když člověk chladně spřádá plány na pomstu. U „chladného hněvu“ hrozí nebezpečí jeho nepozorovanosti. Hůře se s ním vypořádává. Při zápasu s hněvem se bojuje nejprve proti jeho vnějším projevům, potom proti vnitřním. Ne každé mlčení je projevem trpělivosti. Naše provokující mlčenlivost může druhého vést k hněvu daleko více než slova. Tichý nepřítel daleko více provokuje představivost. Někteří z falešné trpělivosti nastavují druhou tvář, ale v srdci mají hněv. Při nastavení druhé tváře je ale třeba uchovat pokojné i své srdce. Neoplatím ránu, neřeknu zlé slovo a nebudu soudit ani ve svém srdci.

Co to vlastně znamená nastavit druhou tvář? Jedna reprezentuje vnějšího člověka, druhá vnitřního. Dostane-li ránu vnější, má ji bez pohnutí přijmout i vnitřní. Evangelijní dokonalost totiž učí, že trpělivost má být zachovávána ne slovy, ale pokojem nitra srdce. Druhý má být naší mírností veden k pokoji. Nelze získávat zásluhy na úkor druhého. Nesmíme se obohacovat tím, že obíráme druhého: tj. druhý není nikdy jen prostředek k získání nebo ověření vlastní svatosti. Pokud jej netáhneme vzhůru s sebou, ve skutečnosti nestoupáme. Svoji mírností máme dovést k mírnosti i druhého člověka. Že to jde, o tom svědčí v Písmu svatém opět svatý Pavel, když píše o ženách, které právě svou mírností dokázaly získat své manžele.

Odpuštění – pravý lék

Odložený hněv pohasíná. Vyjádřený naopak rozněcuje stále víc. Vybití agresivity jako prostředek úlevy nefunguje. Jinak by fotbaloví chuligáni museli být těmi nejklidnějšími lidmi na světě. Nejspolehlivějším prostředkem ke snášení křivd je jejich odpuštění. Ježíš na Kalvárii podává náhradu za hřích hněvu, když prosí: „*Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.*“ Syn se dovolává Otcova milosrdenství s odkazem na nevědomost svých katů. Pokud by věděli, co činí, zasluhovali by za vraždu Božího Syna bezpodmínečně zatracení. Ježíš Kristus na kříži nás však

učí dvojí: **1.** důvodem k odpuštění je nevědomost, **2.** odpuštění nemá hranice.

Nevědí, co činí? Nevíme nic o nitru svých bližních – a odmítáme odpouštět. Boží Syn znal nitro svých

bližních – a odpouštět neodmítal. Nejsme schopni pravdivých soudů – proto: „*Nesud'te, abyste nebyli souzeni.*“ (Mt 7,1) Proti názorům komunisty, nacisty, islamisty a jiných –istů mohu bojovat, mohu v případě nutnosti na obranu domova i pozdvihnout zbraň, ale člověka odsoudit nesmím. Stále musím mít před očima spojku KDYBY – kdo ví, jak bych jednal, kdybych měl jeho zkušenosti, jeho poznání, jeho výchovu atd. Odpustit znamená i zapomenout. Existuje též cosi jako dobrovolná „Boží nevědomost“. Bůh je ochoten zapomenout na hříchy, kterých litujeme. Smaže je, jako by nebyly. Lidé někdy říkají: „Odpustím, ale zapomenout nemohu.“ To je jen zástěrka pro neodpuštění. Když se Petr ptá Ježíše, kolikrát má

bližnímu odpustit, zda sedmkrát, odpovídá Pán Ježíš: „*Neříkám ti sedmkrát, ale až sedmdesát sedmkrát!*“ A dodává podobenství o dlužníkovi, kterému bylo odpuštěno mnoho tisíc hřiven, kterému bylo následně odpuštění odepřeno, protože sám nechtěl odpustit dlužníkovi, který mu dlužil sto denárů (Mt 18,21-35). Podobenství vychází z židovského pojetí Božího milosrdenství a spravedlnosti: Bůh je ochoten prokázat milosrdenství hříšníkům, ale oni musí být připraveni zachovat se stejně k druhým lidem. Vůči těm, kdo odmítají být milosrdní, Bůh uplatní přísnou spravedlnost. Sama modlitba Páně pak v prosbě „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ v sevřenější formulaci zmiňuje tutéž myšlenku. Bůh ve svém milosrdenství odpouští sebevětší lidskou vinu – kromě neochoty být milosrdným. Pro takového člověka se pak Milosrdný stává Spravedlivým.

Horlivost pro pravdu

Máme snášet cizí hněv a prokazovat trpělivost, ale nesmíme mlčet, pokud bychom tak druhého utvrzovali nebo povzbuzovali v hříchu. V takovém případě bychom měli na cizím hříchu podíl. Uveďme si některé příklady takového chování: Žena se nechá poslušně bít od manžela. Občan poslouchá despotické zákony tyranského státu. Rodina/církev zakrývá nebo přehlíží sexuální nebo psychické zneužívání. Pokud bychom žili za všech okolností jako trpělivé ovečky, svět by byl brzy ovládnán vlky. K tomuto tématu je užitečné vidět filmy *Pokání* a *Rodinná oslava*.

Jáhen Daniel

Pohádka, a nebo živé Boží slovo

„Vzpomínám ráda na vyučování náboženství. Pan farář nám tam vyprávěl krásné pohádky. Hezky to uměl. Později jsem již víru nijak neprožívala ani nerozvíjela.“ – tak mi jednou vyprávěla jedna paní. Co na to říct?

Boží slovo v Písmu svatém není žádná pohádka, která končí s tím, jak se zavře kniha. Boží slovo je plné života a síly! Je to Boží moc, která vede k záchraně. Boží slovo nejen informuje, ono také soudí, napomíná a přetváří. Člověk, který je bere vážně, zakusí, že jej Bůh provází a žehná mu, když kráčí po jeho cestách. Náš život je volným pokračováním Písma svatého. Žijeme již v čase milosti a spásy, kterou nám přinesl Boží Syn, Ježíš, který přemohl hřích a smrt a dal nám poznat milosrdenství a lásku Boha, který každého z nás miluje. Přemýšlejme na naší pozemské pouti o smyslu a cíli našeho života a o životě věčném. Pak nám to pomůže s rozhodováním v konkrétních životních situacích. V tom nám pomáhá i naše svědomí, které je také darem Božím. Je dobře mu naslouchat a nechat se jím vést. Kdo má svědomí čisté, může klidně spát.

P. Pavel

Křty, svatby, pohřby, aneb mladí do toho!

Jedním z důvodů, proč lidé neradi chodí do kostela, může být i to, že mají toto místo spojené se smutkem, který tam prožili při loučení se svými blízkými. Není však kostel i místo radosti? Určitě ano! Ale bohužel ne pro rodiny, které si na pohřbech postýskávají: „Vždyť my se už vidíme jen na těch pohřbech!“ V těchto rodinách se asi nezvou na oslavy narozenin, na svatby, na křty dětí, na pouti,... Inu i toto je důsledek odkřesťanštění naší společnosti. Ubylo oslav a radostných setkání v rodinách. Jsem však optimista. Vidím drobné náznaky změny a vždycky se raduji z toho, že při každoročním bilancování počtu svateb, křtů a pohřbů, pohřby nevíteží.

Na závěr bych chtěl povzbudit mladé – dospělé děti svých rodičů a vnuky svých prarodičů, aby jim dopřáli ještě za života radost ze svojí svatby a ze křtu svých dětí. Je mi moc líto, když pochovávám dědečka nebo babičku, který se nedožil svatby svých vnoučat. Bible považuje právě toto za jedno z pozemských štěstí člověka: vidět syny svých synů, vidět svou rodinu, jak dál nese tradici a rozvíjí se v pokoji.

P. Jindřich

Pár statistických údajů, jak vypadala družba s Jeníkovem o prázdninách 2017

I po 18 letech je družba s adoptivní farností poměrně čilá. Napadlo nás jen tak pro zajímavost spočítat některé údaje za letošní červenec a srpen. Někoho to možná překvapí a pro další je to o důvod víc děkovat Pánu a prosit o další požehnání. Zároveň tímto článkem děkujeme všem, kteří se o to jakkoli zasloužili.

- cestu autem na trase jižní Morava-Jeníkov tam a zpět absolvovalo za prázdniny 18 aut
- vlakem bylo na téže trase přepraveno nejméně 105 osob
- místní katechetka cestu absolvovala 6x
- 4 mládežníci se účastnili Celostátního setkání mládeže v Olomouci
- 5 jeníkovských farníků se zúčastnilo pěší pouti na Velehrad
- na vodu vyrazilo 7 dobrodruhů
- na faře v Jeníkově se konal tábor pro děti z Postoloprť
- uskutečnily se dva tábory pro děti z "jeníkovska" na faře ve Vranově
- v Jeníkově proběhl i letos tradiční misijní týden soluňáků
- dvě děvčata jela na chaloupku marianek na jižní Moravu

Cestu na trase Vranov – Jeníkov absolvovalo v létě 18 aut. Vlakem bylo na téže trase přepraveno 105 osob.

V Jeníkově byly 4 děti pokřtěné, 3 byly poprvé u svatého přijímání.

- na faře v Jeníkově se během prázdnin vystřídal 5 kněží
- týdne na faře (zvaného tynaf) se v Jeníkově zúčastnilo 13 dětí
- jeden farník vstoupil v Jeníkově do katechumenátu
- 4 děti byly v Jeníkově pokřtěné
- 3 děti přijaly 1. sv. Přijímání

Jeníkovský tábor

Když jsme dorazili do Vranova nad Dyjí, ihned jsme se rozdělili do pokojů a šli si vybalit, poté byla večeře. Tábora se zúčastnilo asi 28 dětí plus vedoucí. Pak nás hlavní vedoucí Bohunka rozdělila do týmů, každý tým si vymyslel název a svůj pokřik a předvedl to ostatním. Každý tým měl svého vedoucího. Vedoucí byli: Pavel Dlabaja, Míša Hašková, Matouš, Lukáš, Táňa, Maruška, Terka, Vladka, Lída, já (Perla) a Bohunka. Celý týden se děti snažily získat body pro svůj tým, chodili do kostela a také na Štiku na mši svatou. Také jsme byli na přehradě, vyrazili jsme na výlet do restaurace ve Znojmě, kromě toho jsme chodili na procházky. Děti si moc užily a měly ze všeho radost. A poslední den, když jsme se loučili, půlka táborů brečela.

Perla

Týden na faře 2017

Od středy 30. srpna do neděle 3. září se konal pro Jeníkovské Týden na faře. A jak ho děti prožily? Letos trochu netradičně, protože probíhal na dvou místech. Začínali jsme ve středu v Jeníkově. Dnem nás provázela Rút. Na faře jsme si pověděli, kdo Rút byla, její příběh. I ona je pro nás vzorem, abychom pomáhali lidem ve svém okolí, protože nikdy nevíme, co z toho Pán Bůh může udělat. Ani Rút netušila, že díky její pomoci své tchýni, bude prababičkou velkého krále! (krále Davida)

Poté děti hádaly pomocí šibenice jména synů Noemi a čekala je práce. Jako Rút sbírala klasy po žencích, tak děti se snažily během daného času třídít korálky. Poté hrály hru venku.

Po obědě děti vyráběly, a protože byl horký den, šli jsme se koupat.

Když jsme se vrátili, byl večer a po večeři, hrách a večerní modlitbě se děti vydaly spát.

Druhým dnem je provázel Samson. Samson měl od malička dlouhé vlasy, díky nimž měl velkou sílu. Je-
nomže své tajemství prozradil nepřátelům, kteří mu je ve spánku ustříhli. I pro nás to je poučení – když nám někdo řekne tajemství, nemáme ho prozrazovat! Na děti čekalo dopoledne vyrábění, hra a odpoledne sportovní olympiáda.

Páteční den jsme prožily cestováním. Druhou polovinu TYNAFu jsme prožívali na návštěvě u sestřiček v Jablunkově. Tam jsme hráli hry, šli na hřiště, měli cestu po fáborcích s otázkami a úkoly a také hra ve městě. A Jára dokonce dožil krávu!

V neděli nás čekalo vyhodnocení a vyrazili jsme na cestu domů, protože v pondělí už na děti čekala škola.

s. k. Irča

Setkání mládeže v Olomouci

Od 15. do 20. srpna se v Olomouci konalo Celostátní setkání mládeže. Zúčastnily se ho i tři mladé dívky z jeníkovské farnosti. Program byl bohatý. Každý den mohly slyšet katechezi otců biskupů, účastnit se mší svatých spolu s dalšími 6 000 mladými a mnoha desítkami kněží, jít na pouť na Svatý Kopeček, na koncert, zasportovat si a mnoho dalšího. Také nechyběla legrace. Celé setkání skončilo v neděli slavnostní mší svatou, při které jsme se zasvětili Panně Marii. Jak sami říkají: „Byl to pro nás krásný týden, na který nezapomeneme.“

"Nejvíce se mi líbilo, že jsem potkala kamarády a také sobotní adorace byla krásná." Helča "Mě se líbila páteční pouť na Svatý kopeček a atmosféra mladých, kteří věří v Pána Boha." Natka "Nejraději

vzpomínám na sobotní vigílii, a že jsem potkala své kamarády a další, které znám." Perla

Slůvko pro děti

Milé děti!

Opět nám nastal čas Dušiček, kdy se více modlíme za zemřelé, protože naši pomoc moc potřebují.

Povím vám krátký příběh. Jednou v noci pluli učedníci v lodi po moři. A byl zrovna velký vítr, až se málem převrátila. Když se blížilo ráno, Pán Ježíš k nim z břehu šel. Ale to nebylo jen tak! Pán Ježíš kráčel po moři! Nejprv se ho učedníci báli, ale Pán Ježíš je uklidnil, že to je On a nemusí se ničeho bát. A svatý Petr chtěl už být co nejdříve s Pánem Ježíšem a tak řekl: „Pane, jsi-li to ty, přikaz, ať jdu po vodě za tebou!“ A Pán Ježíš odpověděl: „Pojď!“ A Petr vyšel. Chvilí mu to šlo, ale potom se začal bát, protože foukal silný vítr. A spadl do vody. Začal rychle volat o pomoc. A Pán Ježíš už u něho byl a zachránil ho. Tento příběh nám ukazuje hned několik věcí.

První z nich je, že Pána Ježíše se nemusíme bát! Vždyť nás má rád. Také nás zve, abychom šli za ním – pomodlili se, šli na mši svatou, někomu pomohli... A také, že Pán Ježíš je vždycky s námi a když ho poprosíme, moc rád nám pomůže.

Rozloučení

Milí přátelé!

Je to už dva roky, co jsem přišla za vámi do Jeníkova. Byl to s vámi krásný čas plný dobrodružství. Moc ráda jsem vás poznala. Věřím, že to bylo obohacující pro obě strany. Také děkuji těm z vás za podporu, bez které bych se neobešla.

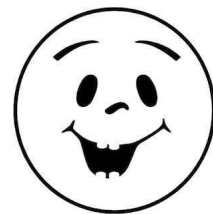
Nyní nastal čas rozloučení. Od 12. září jsem u sester alžbětinek v Jablunkově. Na Jeníkov nezapomenu. A i když jsme každý na opačném konci republiky, v duchu jsem s vámi a provázím vás modlitbou.

Děkujeme Pánu Bohu, že jsme se mohli poznat a snažme se žít tak, abychom se mohli setkat v nebi!

Vaše s.k. Irča

RYCHLE STÁRNE, KDO SE MRAČÍ, USMĚJ SE A BUDEŠ MLADŠÍ

Učitelka na hodině přírodopisu se ptá Pepíčka. „Pepíčku, který pták je nejchytřejší na světě?“ „No to je přece jasné, že vlaštotka.“ „Jak jsi na to přišel?“ diví se učitelka. „Protože se v září na začátku školního roku sbalí a vypadne.“

Vypráví učitelka žákům: „Milé děti, v Africe na mnoha místech, kde žijí děti, není žádná škola. Víte tedy, nač budeme dnes vybírat peníze?“ „Na cestu do Afriky!“

Do 15. patra vynášejí 2 muži těžkou skříň. Nakonec jeden z nich řekne: „Jdi se podívat, kolik nám ještě zbývá pater?“ Druhý se za chvíli vrátí se slovy: „Už jen jedno patro, ale spletli jsme si dům.“

Malý Pepíček nebyl dva dny ve škole. Třetí den přichází rovnou k panu učiteli a ne-se mu omluvenku: Omluvte mého syna z vyučování, byl velice nemocný, S pozdravem moje matka...

Blondýnka volá kamarádce:

„Já jsem génius!“

„Jak to?“ Chce vědět kamarádka.

„Právě jsem během jednoho roku dokončila puzzle, ale na zadní straně psali 2-5 let!“

Zavolá si Pilát Josefa z Arimatie: „Jak si to představuješ nabídnout pro Ježíše svůj hrob?“ Josef mávne rukou a říká: „Ále, vždyť je to jen na tři dny.“

Lidi o mně říkají, že jsem flegmatik, ale mně je to jedno

Dušíčkový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v říjnu 2017 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje (již osmdesáté čtvrté) plánujeme jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2017. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplatí!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravu střechy kostela je 184058097/0300